

METEN VAN P8 EN MAXIMAAL GESTREKTE VLEUGEL

(J. van Diermen)

In 1995 verscheen het volgende artikel: Gosler A.G., Greenwood J.J.D., Baker J.K. & King J.R.: A comparison of wing length and primary length as size measures for small passerines. *Ringing & Migration* (1995) 16:65-78.

Auteurs doen hierin uitvoerig verslag over herhaalbaarheid van metingen aan P8 en maximaal gestrekte vleugel. Eerder onderzoek hiernaar door Berthold & Friedrich (1979) en Jenny & Winkler (1989) leek uit te wijzen dat P8-metingen veel betrouwbaarder zijn dan maximale vleugellengtes. De Engelse auteurs gaan wat

dieper op het continentale onderzoeksmateriaal in en interpreteren de resultaten anders. Omdat de grootste meetfout (bij Berthold & Friedrich) juist optrad bij maximale vleugellengtes gemeten door ervaren ringers (maar zonder uniforme opleiding), is hun conclusie dat opleiding (training) bepalend is voor de mate van herhaalbaarheid van een meting binnen een persoon en tussen personen.

Uit hun eigen onderzoek met ervaren en onervaren personen op Britse ringstations blijkt geen verschil in herhaalbaarheid tussen P8-meting en maximaal-gestreckte-vleugel-meting. De nieuwelingen kregen exact dezelfde instructie die de ervaren ringers jaren eerder hadden gehad. Bovendien geven ze aan dat P8-meting bij veel soorten minder grote (en minder bruikbare) verschillen tussen de sexen oplevert. Voor het onderscheiden van sexen blijft vleugellengte een betere maat. Het enige voordeel dat zij aan P8-metingen toekennen (*cf.* Jenny & Winkler 1989) is de grotere vergelijkbaarheid tussen metingen aan levende dieren en metingen aan museumbalgen. Voor verdere details over de opzet van de onderzoeken, argumentatie met betrekking tot wat (welke selecties) bij dit type onderzoek precies statistisch getoetst dient te worden en literatuurverwijzingen raad ik het artikel sterk aan.